

Álom zúzott gyümölcsön

*Kéken, hosszan zuhantam.
Mintha felhőt öleltem volna át
kétségbeesetten, szájamba csapódó
kihűlt madarakat ropogtattam, tudómba havazott
az alattam sistergő hegygerinc,
gyönyört söpört belém a jeges szél,
s zuhantam némán, boldogan,
zúzott gyümölcs
égi abroszon.*

Nem édes, nem is fáj az ébredés

*Felsebzett vállán
A létra húsába fúródik.
Már nem felhő, nem hegy.
Szaga erősödik.
Felhasított, süvítő ég alatt
Pléhkrisztust cipel.*

Zúzmarába öltözött szárnyakkal

*A befagyott tóban csapkod.
Két szemgolyója
Véres nádszálon csillog.*

Ökörnyál

*Egy nagy szeg van a holdban
Az tartja fenn a faágon.
Ejtőernyős hattyú.*

Szentivánéji álom

*Sápadt arcán véres maszk,
Rovarok lepték el az égboltot.
Kiüssza saját tükrképét a mocsárból.*

Csont előtt virradat

*Hideg késsel kettészeli a látóhatárt.
Fakul, vékonyul a seb az égen.
Az átok rég beteljesült:
Az utolsó férfi is meghalt, az asszonyok megöregedtek.
Nincs éjszaka és nincs nappal — örök szürkület van.
Egy didérgő madárijesztő virraszt az égen.*

VERESS GERZSON

Az elfuserált piramis

Kányádi Sándornak

*Anyát, hont, nyelvet, arcot, nemzedéket
— édes béklyót? billogként viselt éket? —
mást-másmilyent már nem választhatok.*

Glaciális históriánkban én így vagyok konok.

*Nem perelem vissza a múltat,
s nem ragozgatom jövő időben
a fényárban fényükvesztett igéket:
édes béklyót? billogként viselt éket?*

*Köröttem hősök futnak meg a bronzból,
márványból, fából...
A történelem menekül magából.*

*A jelent kérem számon magamon:
a részesek-részvényesek jogán.
Mert gránátalma függ a körtefán.
Fejünk, fejed, fejem — szívünk fölött,
s a táj,
a szunnyadásba öltözött, húnnyász,
még retteg kiharsogni a tavasz
rügypattanásig feszült himnuszát.*